

FOAIE PAROHIALĂ IUNIE 2025

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

SACRAMENTUL PREOȚIEI

Întrucât omul trăiește într-o societate de oameni liberi, trebuie să existe o guvernare și o ordine pentru a se împlini dreptatea. Și pentru că ordinea harului este superioară creaturii, și aici trebuie să existe grade, ordine, ierarhie, o cărmuire. Cristos a asigurat acest lucru prin Sacramentul Sfintei Preoții, cu cele trei grade crescătoare ale sale: diaconatul, preoția, episcopatul.

Isus Cristos este Mijlocitor între Dumnezeu și om, El fiind deopotrivă Dumnezeu și om. Însă pentru a mijloci mântuirea

adusă de El, Cristos a voit să existe instrumente umane între Dumnezeu și lume, „slujitori ai lui Cristos și ca administratori ai tainelor lui Dumnezeu!” (1Cor 4,1). De aceea, unii oameni sunt aleși și trimiși de Dumnezeu pentru a le administra celorlalți sacramentele, după modelul societății omenești, unde un grup slujește altuia.

„Într-adevăr, orice mare preot este luat dintre oameni, pus pentru oameni în relațiile cu Dumnezeu, ca să ofere daruri și jertfe pentru păcate” (Evrei 5,1).

Chemarea din partea lui Dumnezeu

În *Scrisoarea către Evrei* este scris: „*Nimeni nu-și ia singur această cinste, ci numai cel chemat de Dumnezeu, la fel ca Aaron*” (Evrei 5,4). Când preotul primește chemarea din partea lui Dumnezeu, se întâmplă ceva în sufletul lui, așa cum i s-a întâmplat lui Petru, aflat în barca sa, într-o noapte întunecată, când Isus a urcat alături de el.

Tânărul cu vocație reacționează asemenea lui Petru: „*Văzând aceasta, Simon Petru a căzut la picioarele lui Isus, spunând: „Îndepărtează-te de mine, căci sunt un om păcătos, Doamne!”*” (Luca 5,8). Există aici o dublă tensiune: pe de o parte, atracția față de divin, iar pe de altă parte, sustragerea din cauza propriei nevrednicii; dorința de a se apropia de Cel Preasfânt și retragerea, pentru că omul își simte nevrednicia.

Pentru a putea fi preot, seminaristul urmează șase ani de studii dificile și de viață comunitară, dublate de disciplină morală și spirituală, timp în care tânărul viitor preot se întreabă de o mie de ori dacă este vrednic de această chemare.

Tânărul care pornește pe acest drum al preoției știe prea bine că este de om și, totuși, asemenea lui Cristos pe Cruce, suspendat între Cer și Pământ, abandonat de unul și respins de celălalt, lumea așteaptă de la el să fie mai mult decât un simplu om. Chemat să fie pur și sfânt, precum un înger, el este conștient de propria slăbiciune, purtându-și comoara într-un vas

fragil. Și totuși, el trebuie să ducă la îndeplinire cuvintele lui Isus: „*După cum m-ai trimis pe mine în lume, și eu îi trimit pe ei în lume*” (Ioan 17,18). De aceea, **preotul nu trebuie să mai respire aerul lumii, ci își va trage puterea din lumea Duhului lui Dumnezeu.**

Preotul și celibatul

Isus Cristos a voit să existe un grup de bărbați care să aibă libertatea de a se dedica întru totul slujirii Sale. **Celibatul din Ritul Latin vrea să sublinieze dedicarea totală a preotului în slujirea credincioșilor**, lipsindu-se de grija unei familii. Sfântul Paul spune: „*Eu aș vrea ca voi să fiți fără griji. Cel care este necăsătorit se îngrijește de cele ale Domnului, cum să-i placă Domnului, însă cel care este căsătorit se îngrijește de cele ale lumii, cum să-i placă soției, și este împărțit* (1Corinteni 7,32).

Castitatea nu trebuie privită ca ceva rece sau negativ. Ea este o „pasiune fără-de-patimă”; omul nu poate trăi fără iubire, dar iubirea poate fi trăită și împlinită nu doar cu referire la trup, ci și la suflet. Omul poate spori în sfera culturală, morală sau religioasă. Preotul este numit „*Părinte*” fiindcă naște suflete în Cristos. Așa cum le-a scris Sfântul Paul galatenilor: „*copiii mei, pentru care îndur din nou chinurile nașterii, până când Cristos se va forma în voi*” (Galateni 4,19). **Cu cât este mai pură oglinda umanității sale, cu atât preotul reflectă mai bine imaginea lui Cristos.**

Deși este numit „*Părinte*”, preotul este și „*mamă*”. Cristos a folosit două analogii pentru a

descrie atitudinea sa față de orașul iubit și față de omenire. A spus că iubește Ierusalimul ca o cloșcă ce își adună puii sub aripi, dar orașul a refuzat iubirea Sa: „*Ierusalíme, Ierusalíme, care omori profeții și-i bați cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi așa cum găina își adună puii sub aripi, și n-ai voit!*” (Matei 23,37). În noaptea Cinei de Taină, a folosit asemănarea cu o mamă care își naște copilul, făcând aluzie la faptul că pe Cruce El va fi în durerile facerii, pentru a naște o nouă viață prin Învierea Sa.

astfel, se confirmă că a fost considerat vrednic de a fi hirotonit. Candidatul promite că va îndeplini cu fidelitate slujirea preoțească: ascultare față de episcop; rugăciune fidelă, mai ales Liturgia Orelor; trăire morală și pastorală corespunzătoare vocației.

Apoi, are loc prosternarea candidaților la pământ, în semn de smerenie, ca și când ar fi morți, în timp ce Biserica, asupra lor, cântă Litania Tuturor Sfinților, invocând Raiul să mijlocească, să se roage pentru ei, să fie milostiv cu ei și să facă din ei preoți buni.

Urmează, apoi, Rugăciunea de

Hirotonirea preotului

Nimeni nu poate fi hirotonit dacă nu a fost chemat de Cristos prin episcop. **Când Cristos i-a chemat pe Apostoli, a făcut-o chemându-i pe nume, iar această ceremonie se repetă în Sacramentul Sfintei Preoții.** La începutul celebrării Ritualului Sfintei Preoții, sunt prezentați cei care urmează să fie hirotoniți; Sfânta Biserică cere ca ei să fie ridicați la treapta preoțească.

Episcopul cheamă candidatul pe nume și acesta răspunde „Prezent!”;

hirotonire și impunerea mâinilor. Episcopul și toți preoții prezenți își pun mâinile peste capul candidatului. Episcopul rostește rugăciunea de consacrare, prin care Duhul Sfânt este invocat ca să-l sfințească pe noul preot. Apoi, noii preoți sunt îmbrăcați cu veșmintele, stola și cazula, și le sunt unse mâinile cu Sfântul Mir. **Mâinile noului preot sunt unse cu Sfântul Mir, simbol al consacrării și al puterii de a oferi Jertfa Euharistică.**

Are loc, apoi, încredințarea

potirului în care este apă și vin și, deasupra lui, o patenă cu o ostie, pentru celebrarea Sfintei Euharistii.

După aceea, are loc participarea la prima celebrare euharistică ca preot: noul preot concelebrează Sfânta Liturghie împreună cu episcopul și colegii săi preoți.

Primii preoți nu purtau veșminte specifice, ci se îmbrăcau ca oamenii de rând. Ulterior, când îmbrăcămintea romană clasică a început să fie pusă în umbră de îmbrăcămintea barbarilor, caracterul conservator al religiei și-a spus cuvântul și, drept urmare, preotul purta veșminte care nu erau folosite de laici.

Sfântul Ioan Gură de Aur explică foarte bine de ce preoții poartă la altar alte veșminte decât pe stradă: „*Când vedeți un preot oferind Sfânta Jertfă, să nu gândiți că el face aceasta; nevăzută (invizibilă) este Mâna lui Cristos*”.

Într-adevăr, preotul este doar un instrument, o unealtă vie. Veșmintele ascund personalitatea preotului, pentru ca oamenii să știe că anume Cristos este cel care învață, ocârmuiește și sfințește.

(Cateheza prelucrată după: *Cartea sacramentelor, Cele șapte Taine ale Bisericii*, a Arhiepiscopului Fulton J. Sheen)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Gânduri despre Sfânta Preoție

Trebuie să fiu eu mai întâi curat și apoi să curăț pe alții. Să fiu eu înțelept ca să înțeleptesc pe alții. Să fiu eu lumină, ca să luminez pe alții. Să fiu eu aproape de Dumnezeu, ca să apropii pe alții. Să fiu eu sfânt, ca să sfințesc pe alții.

(Sfântul Grigore de Nazianz, *Cuvânt despre Preoție*)

Un păstor bun, un păstor după inima lui Dumnezeu, este cea mai mare comoară pe care bunul Dumnezeu poate să o acorde unei parohii și unul dintre cele mai prețioase daruri ale milostivirii divine (Sfântul Ioan Maria Vianney)

Preoția nu este o carieră, ci este o vocație. Preoția a existat și există pentru a-i ajuta pe ceilalți să trăiască dimensiunea preoțească a vieții lor de creștini, pentru a deveni sacrificii vii, sfinte și bine plăcute lui Dumnezeu (Rom 12,1). Preoția este un dar al lui Cristos făcut Bisericii și fiecărui preot în parte, care acționează *in persona Christi*, Bunul Păstor. Secularizarea vocației de preot golește preoția de unica sa formă de mărturie: capacitatea unică pe care o are un preot de a intra în viața celuilalt, prin care ființa umană este ajutată să se îndrepte către Dumnezeu.

(Sfântul Ioan Paul al II-lea)